RONDEAU

CHARLES D'ORLÉANS

Thời gian bỏ áo choàng
May bằng mưa, gió, tuyết
Và mặc chiếc áo thêu
Sợi nắng tươi trong dệt

Chim muôn hót hay kêu
Trong ngữ thanh riêng biệt
"Thời gian bỏ áo choàng
May bằng mưa, gió, tuyết"

Nào sông, nào hồ, suối
Khoe áo mới xênh xang
Từng giọt bạc tô điểm
Trên chế phục huy hoàng.

Thời giang bỏ áo choàng
May bằng mưa, gió tuyết.

BALLADE VỀ CÁC NÀNG NGÀY XƯA

Francois Villon

Hãy nói ta nghe, giờ đâu đó tá
Flora, người đẹp Cổ La Mã
Nàng Archipiadès That's, dịu dàng
Vốn là cô em họ tuyệt vời của Thần Âm Vang
Mà khi cất lời còn dội vang trên dòng song, hồ nước
Các nàng đẹp và nhân từ rất mực
Nhưng còn đâu những bông tuyết năm xưa?

Đâu rồi nàng Hélois thong tuệ
Vì nàng mà chàng Pierre Abélard ở Saint Denis
Bị trừng phạt phải trọn kiếp tu trì
Bởi tình yêu mà mang sầu tuổi
Giống chuyện bà hoàng sai bỏ Buidan vào túi
Ném xuống song Seine.
Nhưng còn đâu những bong tuyết năm xưa
Hoàng hậu làn da trắng muốt như bong huệ
Giọng hát nàng như tiếng hát nhân ngư

Bíetris, Alis, Berthe với bàn chân to
Haremburgis ở lãnh địa Maine
Và Jeane cô gái vùng Lorraine cao quý
Bị quân anh thiêu sống ở Rouen
Họ đâu cả rồi, nàng tiết trinh nhự trị
Nhưng còn đâu những bông tuyết năm xưa

Hoàng tử ơi đừng tra vấn gì trong tuần này
Cũng như trong năm này, các nàng ở nơi đâu
Đừng để điệp khúc này lập lại:
Nhưng còn đâu những bông tuyết năm xưa

GỬI HÉLÈNE

PIERRE DE RONSARD

Khi em tuổi đã xế chiều
Quay tơ bên bếp lửa reo bồi hồi
Ngâm thơ: ta thốt lên lời
"Ronsard ca ngợi ta thời còn xuân"
Nữ tỳ làm việc nhọc nhằn
Chợp ngủ, chỉ cần nghe tiếng "Roonsard"
Đủ tỉnh dậy. "Chúc tên bà
Sống trong vần điệu ngợi ca đời đời"

Rồi đây long đất ta ngơi
Không xương một ốong ma nơi cội mờ
Em ngồi ôm gối bên lò
Tiếc tình, hận thói hửng hờ làm cao.

Ai ơi, mau hái đi nào
Những bông hoa thắm nở chào hôm nay.

HOA HỒNG CỦA SAADI

Marceline Desbordes-Valmore

Sáng nay anh muốn tặng em đoá hồng
Luôn tay em hái giắt vào dây lưng
Nút thắt quá chặt hoa liền rơi tung.

Nút dây đã đứt. Từng bông hoa lìa
Bay theo gió cuốn ra biển xa kia
Hoa trôi theo nước khôn mong trở về.

Làn sóng đỏ rực nhuộm sắc hoa xinh
Chiều về áo em còn thơm hương lành
Làn hương kỉ niệm, hít vào đi anh!

THIẾU NỮ BỊ GIAM CẦM

ANDRÉ CHÉNIER

“Hái kiêng nể trước bong lúa mới
Bàn ngại ngùng ép trái hoa tươi
Đón quà sương đọng ban mai
Tôi đang mơn mởn tuổi đời như nho
Tuy phiền muộn âu lo trĩu nặng
Nhưng chết non tôi chẳng muốn đâu
Kẻ khắc kỷ, mắt khô queo
Chạy xin thần chết cho mau lìa đời
Tôi khóc than và tôi hy vọng
Gióp bấc lùa riết róng cơ cầu
Tôi vừa cúi xuống mày chau
Thoắt thôi lại ngẩng cao đầu hiên ngang
Đời có buổi phủ phàng cay đắng
Cũng có ngày hưởng nắng tươi vui
Mật ngon có lúc hăng mùi
Biển sao khỏi lúc tơi bời bảo dong
Đầy ảo mộng trong lòng ngực trẻ
Tường ngục đè vô nghĩa với tôi

Niềm tin chấp đôi cánh dài
Bay ra thoát lưới của loài tàn hung
Philomèle vẫy vùng ca hát
Trong lốt chim bát ngát trời cao
Chế ư? Tôi ngủ ngon sao
Bình yên tôi thức không nao núng long
Khi tỉnh dậy thấy từng gương mặt
Nhìn tôi bằng cặp mắt tươi cười
Trên bao vầng trán ai hoài
Tôi làm sống lại niềm vui chốn tù

Cuộc lãng du vẫn chưa kết thúc
Mới qua vài cây dọc bờ đường
Lần đầu gặp cảnh đoạn trường
Bữa tiệc đời mới khai trương đây mà
Chút men nồng môi ta vừa nh61p
Ly trong tay đầy ắp còn trơ
Đang xuân ta muốn hái mùa
Như trời hạ mãn sang thu chuyển dần
Ta mong hưởng đủ tuần niên hạn
Như cây làm xán lạn hoa viên

Lửa bình minh mới kịp nhìn
Ta mong hưởng thú thiên nhiên trọn ngày
Thần chết lánh nơi này lập tức
An ủi người ấm ức hổ han
Trái tim tuyệt vọng khôn hàn,
Còn ta nương chốn thanh nhàn Thần Linh
Rộn tiếng nhạc, đẫm hương tình
Ta chưa muốn vội bỏ mình thiệt than

Nghe tiếng nữ tù nhân than thở
Hồn thơ ta thức giữa đêm sương

Ta đang quằn quại ngục đường
Vẳng nghe tiếng oán, lại càng xót xa
Lời vàng tự miệng hoa vừa thốt
Phổ thành thơ thánh thót não nùng
Làm nhân chứng chốn lao lung
Giúp ai rõi việc tốn công tìm tòi
Người đẹp ấy là ai thế nhỉ

Lời của nàng ý vị khôn cùng
Đến gần nàng lại hãi hung
Khi nhìn giờ phút lâm chung đến gần.

PHIÊU DU
TRONG TƯỞNG TƯỢNG

Franois René de Chateaubriand

Hồi tưởng xiết bao êm ái
Về miền quê tôi sinh
Chị ơi, những ngày sao mà đẹp
Trên nước pháp mình
Ôi xứ sở còn đẹp mãi Tấm chân tình
Chị nhớ chăng mẹ chúng ta
Bên lửa lò dươpí mái tranh nhà
Chúng ta nép sát trái tim khinh khoái
Mẹ hiền hoà
Và hai ta nhổ những sợi tóc trắng
Cho mẹ già
Chị ơi, chị còn nhớ
Lâu đài soi bóng dòng dore
Và cái tháp cổ kính Của dân Maure

Rắn rõi báo ngày mới tới
Tiếng chuông khua

Chị còn nhớ cảnh hồ yên tỉnh
Én lướt cánh bay qua
Gió vít cong ngọn cây La đà
Đẹp sao cảnh trên nước Mặt trời sa
Ôi! Ai trả lại cho ta
Hélène ngọn nuí, rặng sồi già
Kỷ niệm làm ta mãi Xót xa
Xứ sở hằng chiếm ngự Cõi lòng ta

KỈ NIỆM

Alphones de Lamartine

Vô vọng ngày theo ngày
Trôi qua không dấu vết
Trong hồn chẳng nhạt phai
Giấc mộng tình thắm thiết

Tôi nhì mớ tháng năm
Phía sau tôi chất đống
Như cây sồi ngắm nhìn
Lá quanh mình tàn rụng

Tóc trắng bởi thời gian
Máu lạnh lừ đừ chảy
Như dòng suối lưu cầm
Hơi giá băng tê tái

Nhưng hình ảnh trẻ son
Tiếc thương tô đẹp mãi
Trong tim anh không già
Như hồn không có tuổi

Em chẳng lìa mắt tôi
Khi tia nhìn đơn côi
Thôi nhìn em dưới đất
Lại thấy em trên trời

Em vẫn còn hiển hiện
Như trong ngày cuối cùng
Hướng về nơi yên nghỉ
Bay cùng ánh rạng đông

Vẻ yêu kiều trinh trắng
Cũng theo em về trời
Mắt em, dù khép lại
Vẫn sang soi đời đời

Nồng nàng hơi gió thở
Còn nâng làng tóc em
TRên ngực em buông thả
Từng gợn sóng mun đen

Màn he mờ hồ ấy
Làm dịu ảnh hình ai
Như vầng đông vừa ló
Sau màng sương ban mai

Đuốc lửa lớn mặt trời
Theo ngày ẩn rồi hiện
Tình anh không có đêm
Em rạng ngời vĩnh viễn

Tôi nghe, tôi nhìn em
Trên mây trên cát bãi
Nước phản chiếu hình em
Gióp chở lời em nói

Khi địa cầu thiếp ngủ
Tôi nghe gió thở dài
Ngỡ lời em mầu nhiệm
Thầm thĩ ở bên tai

Khi nhìn muôn đớm lửa
Rải rắc giữa màn đêm
Trong mỗi vì sao sáng
Tưởng thấy dáng hình em.

Và khi hơi gió êm
Làm say hương hoa ngát
Trong mùi hương dịu mát
Tôi thở làn hơi em

Tay em lau nước mắt
Phút buồpn tủi cô đơn
Bên bàn thờ cầu nguyện
Em ban lời khuyên lớn

Em hằng dang đôi cánh
Trên giấc ngủ say nồng
Dịu dàng như cái bóng
Nhìn tôi giữa mộng hồng

Nếu tay em tháo cởi
Dây rang buộc tháng ngày
Nửa hồn tôi bừng tỉnh
Giữa vòm ngực của ai

Như hai ánh bình minh
Hai làn hơi hoà trộn
Hai linh hồn đức một
Tôi vẫn còn thở than.

CÁI HỒ

Alphones de Lamartine

Cuốn trôi mãi bởi những bờ bến mới
Đêm vô tận, còn mong gì trở lại
Như trùng dương, tuổi cuốn theo
Dễ được một ngày buôn neo

Hỡi hồ! Một năm trời đã hết
Hẹn gặp lại nàng bên sông hồ thân thiết
Hãy trông, Phiến đá buổi trước nàng ngồi
Giờ chỉ còn một ta thôi.

Dưới gầm sâu vẫn tiếng hồ gào rú
Trên sườn đá vẫn ầm ào song vỗ
Gipó vẫn tung bọt nước như hoa
Từng chạm bàn chân ngọc ngà.
Hồ nhớ chăng, một chiều chuính ta chèo thuyền
im lặng
Nghe dưới trời và trên làn sóng trắng
Tiếng chèo khua nhịp nhàng
Hoà tiếng song ngân vang

Bỗng nhiên nghe giọng nói lạ thường của đất
Ven hồ vang lên dịu dàng khoăn nhặt
Sóng chăm chú nghe những tiếng mến than
Còn buông lại mấy vần:

Hỡi thời gian, ngừng cánh bay! Những giờ êm đẹp
Hãy ngừng trôi dòng vạn kiếp
Để chúng ta hưởng lạc thú qua nhanh
Những ngày đẹp nhất đời xanh

Những người khổ đau kêu vang thảm thiết
Hãy giúp họ cuốn nỗi sầu đi miết
Còn những người cần vui hưởng hoa niên
Thì xin song hồ hãy quên

Nhưng uổng công nài xin them ít phút
Lẫn trốn ta, thời gian trôi vùn vụt
Bảo đêm ơi, chớ mau tàn
Thì biình minh tới xua tan

Vậy yêu đi, yêu đi, thời giờ thắm thoắt
Lẹ lẹ lên, hãy vui chơi thoả sức
Người không có bến, khắc không có bờ
Cuốn ta đi theo với khắc giờ

Đố kỵ sao? Lẽ nào những lúc
Say xưa đầy yêu đương hạnh phúc
Cũng như những lúc bất hạnh khổ đau
Trôi cùng tốc độ như nhau?

Thôi chí ít hãy ghi dùm dấu vết
Những phút thần tiên sao? Đã qua là qua hết
Cái thời gian cho, thời gian lại lấy đi
Không trả ta được chút chi

Vĩnh cửu, hư vô, quá khứ, sao nỡ lòng dìm vội
Những ngày qua của chúng ta vào vực tối
Hãy nói đi, có trả những ngày ân ái say nồng
Hay là định cướp không?

Hỡi hồ, đá câm, hang sâu, rừng núi
Các ngươi sẵng quỹ thời gian, còn có hồi trẻ lại
Hãy ghi lấy đêm nay, tạo vật đẹp tươi
Trong ký ức muôn đời

Ghi trong hồ lặng hay hồ going tố
Trong cảnh đồi tươi cười hớn hở
Trên những cây thong và tảng đá hoang
Nhiêng mình soi nước mênh mang

Trong làng gió vi vu ào thổi
Trong tiếng động bờ này bờ kia lặp lại
Trong vầng dương ánh bạc tuôn gieo
Mặt hồ mềm mại trong veo

Gió rền rĩ và lau vật vả
Mùi hương hồ trong khí trời nhẹ toả
Tất cả những gì nhìn, nghe thấy thở bấy lâu
Hãy nói một lời: Họ đã yêu nhau!

THIÊN THIÊN

ALFRED DE VIGNY

Thiên thiên đợi anh trong lặng im khắc khổ
Cỏ dâng lên anh đám mây của buổi chiều
Tiếng mặt trời thở dài từ giã đất thân yêu
Đu đưa những bông huệ đẹp như lư hương cổ
Rừng che phủ những hàng cột sâu trong đó
Núi tự giấu mình và trên những làn sóng xám rung rinh

Cây liễu treo từng lẵng ngát hương trinh
Hoàng hôn bạn bè ngủ trong thung lũng
Trên bãi cỏ ngọc bích và bãi cỏ giác vàng ngời
Dưới những thuyền mành rụt rè của nguồn nước cô độc
Và dưới những khu rừng mơ mộng run rẫy ở chân trời
Lay lắt như chạy trốn trước đám người man dã
Ném áo choàng xám trên bờ biển âm u
Và những bông hoa của những đêm tối vô tù.

TRỜI TÀ

Victor Hugo

Trời tà chiều phủ bong mây
Rồi đây going tố, lại ngày lại đêm
Ban mai sương nắng buông rèm
Ngày, đêm nhịp bước qua thềm thời gian

Chuỗi dài nối tiếp mien man
Lướt trên biển cả non ngàn trải phơi
Qua song bạc, qua rừng tươi
Vọng hồn những kẻ kìa đời héo hon

Và trên mặt nước trán non
Gợn nhăn nhưng mãi vẫn còn trẻ trung
Rừng ngắt xanh, sóng trập trùng
Dâng cao lớp song ra cùng biển khơi

Từng ngày đầu trĩu xuống vai
Ta đi than lạnh dưới trời hân hoan
Rời chân khi tiệc chưa tàn
Ta đâu thiếu cảnh trần hoàn sáng trưng.

ĐÔI TA
ĐÃ CHẠM MÔI

Victor Hugo

Bởi môi ta chạm chén vàng
Bởi tay ta đặt trán vàng xanh xao
Bởi ta thở hơi ngọt ngào
Tự hồn nàng, hương lẫn vào bóng đêm

Bởi ta từng lắng nghe êm
Những lời thốt tự trái tim tuyệt vời
Thấy em khóc, thấy em cười
Mắt trên mắt, môi trên môi gắn liền
Bởi ta thấy ánh sao huyền
Nàng soi lên trán bỗng nhiên tối mờ
Thấy trên dòng sống vật vờ
Cánh hồng nàng rứt trên bờ tặng ta
Hỡi tháng năm cứ trôi qua
Ta không còn sợ tuổi già nữa đâu
Cứ trôi với cánh hoa rầu
Hồn ta một đoá ban đầu mãi tươi

Cánh thời gian khó hất rơi
Nước bình ta uống chẳng vơi bao giờ
Hồn ta lửa nhiều hơn tro
Tim ta tình chấp mọi trò lãng quên

SONNET

ALEXIS FÉLIX ARVERS

Lòng ta ôm mối tình câm
Tình trong muôn thuở gieo mầm phút giây
Hẩm hiu luôn chịu phận này
Mà con người ấy nào hay đâu nào

Gần nàng vẫn thấy xa sao
Tuy trong gang tấc, cách nhau nghìn trùng
Ta trên cõi thế lạnh lùng
Không xin, cũng chẳng hòng mong nhận gì

Tính trời hiền dịu ai bì
Đoan trang, nàng vẫn cứ đi trên đường
Bước chân bình thản nhịp thường
Không nghe thấy tiếng yêu đương thì thầm

Với nghĩa vụ luôn thành tâm
Đọc thư ta gửi tình thâm, hửng hờ
Bảo: Người phụ nữ trong thơ
Là ai nhỉ? Có bao giờ hiểu đâu?!

MỘT LỐI ĐI TRONG VƯỜN LUX

Gérard de Nerval

Đẹp sao thiếu nữ đi qua
Nhởn nhơ lanh lẹn như là con chim

Tay ghì hoa thắm bên tim
Miệng ngân điệp khúc dịu êm nhịp nhàng

Phải chăng đời chỉ có nàng
Có trái tim vàng đáp lại tim tôi
Trong đêm mù mịt cuộc đời
Lòng tôi, ánh mắt nàng soi sáng ngần

Nhưng không, tôi cạn tuổi xuân
Nên tia sáng dịu mới gần đã xa
Hương thơm thiếu nữ âm hoà
Thôi rồi, hạnh phúc đi qua chẳng dừng!

THƠ CHO TRĂNG

Alfred de Musset

Tháp chuông vàng
Đêm ngả nâu
Trăng
Như cái chấm điểm đầu chữ i

Trăng hỡi! Hồn sầu bi nào đó
Đem chơi trăng buộc ở đầu dây
Để trong bóng tối phủ vây
Trăng phô lắp ló mặt đầy, chiều nghiêng

Trăng hỡi! Ta còn in trí nhớ
Mối tình trăng đẹp tựa như hoa
Bao câu chuyện kể đậm đà
Điểm tô trăng mãi mượt mà, trẻ son

Dù trăng khuyết
Hay trăng tròn
Ban ơn
Cho kẻ dặm mòn đường xa

Yêu trăng
Bác chăn chiên già
Khi chó sủa
Vầng trán ngà trên cao

Yêu trăng
Chú lái con tàu
Bồng bềnh trôi nỗi
Dưới bầu trời quang

Khi chiều sang
Dù mưa hay tuyết
Tôi vẫn ngồi
Có việc chi đâu?

Tháp chuông vàng
Đêm ngả nâu
Trăng
Như cái chấm điểm đầu chữ i.

KÝ ỨC

Alfred de Musset

Dù đã khóc nhiều tôi vẫn thấy khổ đau
Khi trở lại chốn thiêng liêng muôn thuở
Ngôi mộ than yêu ít người biết rõ
Nơi một kỉ niệm vùi chon

Các bạn ơi, trước cảnh quạnh hiu
Sao lại nắm lấy tay tôi e ngại
Khi một thói quen xưa êm ái
Chỉ cho tôi con đường này

Kìa những sườn đồi, những bụi đầy hoa
Cái nín câm từng in gót ngọc ngà
Đường ái ân chuyện không ngớt chuyện
Vòng tay siết chăt thiết tha

Kìa hang thong vươn lá sẫm màu
Thung lũng hẹp sâu thờ ơ uốn khúc
Những người bạn hoang mà thời cổ thầm thì rạo rực
Ru những ngày tươi đẹp của tôi

Kìa bụi cây, suốt cả một thời xuân
Như bầy chim hót theo nhịp chân tôi bước
Chốn hoang vắng dễ thương, người tình tôi từng dạo gót
Các bạn có chờ tôi?

Ôi! Hãy để cho tôi tuôn dòng lệ than yêu
Dâng tự trái tim vết thương còn máu ứa
Chớ lau đi, hãy để màn che quá khứ
Từ mi mắt của tôi buông

Tôi không gieo niềm tiếc hão nhớ suông
Vào tiếng vang rừng- chứng nhân niềm hạnh phúc
Rừng kiêu hãnh trong yên tĩnh tuyệt vời
Kiêu hãnh tựa trái tim tôi

Ai quỳ gối nguyện cầu bên mộ bạn than
Cứ để cho họ than vang lời nức nở

Mọi vật ở đây điều đang thở
Hoa nghĩa trang không mọc chốn này

Kìa nhìn xem bong lá chòm cây
Trăng nữ hoàng Đêm mắt chập chờn đang ngó
Từ chân trời bong tối còn che phủ
Chốc đã hiện dần ra

Hương bn ngày từ đất ẩm hơi mưa
Lan toả dưới ánh hào quang nguyệt bạch
Như mối tình xưa, êm đềm, trong sạch
Lan toả tự hồn tôi.

BÀI HÁT CHÈO ĐÒ

Théophile Gautier

Ơi cô gái xinh
Muốn đi đâu đấy
Cánh bườm vừa giương
Gió hiu sắp dậy!

Mái chèo bằng ngà
Lá cờ bằng nhiễu
Tay lái vàng ròng
Hàng chỡ theo chỉ một trái cam
Một cánh thiên thần làm bườm
Lấy mộtt thiên sứ làm tay chèo phụ

Ơi cô gái xinh
Muốn đi đâu đấy?
Cánh buồm vừa giương
Gió hiu sắp dậy

"Phải chăng đi Bantic"
Hay trên biển Thái Bình

Hay đảo Java?
Hoặc đến xứ Na uy
Ngắt bong hoa tuyết
Hay nhánh hoa Angsoka

Ơi cô gái xinh
Muốn đi đâu đấy?
Cánh buồm vừa giương
Giú hiu sắp dậy!

Cô gái đáp: "Hãy đưa tôi
Đến bờ chung thủy
Mà người ta yêu nhau mãi mãi

"Bờ kia, em hỡi
Tại xứ Yêu Đương
Có ai biết nổi".

GIÓ LẠNH BAN ĐÊM

CHARLES MARIE _
LECONTE DE LISLE

Gió lạnh ban đêm lúc thổi lùa
Từng cơn bẻ gãy nhánh cây khô
Trắng đồng tuyết trãi như khăn liệm
Cho những người yên nghỉ dưới hồ

Hẹp nổi chân mây nổi một viền
Dài, đen sát đất quạ bay liền
Dăm ba con chó đào mô quạnh
Lách cách xương va bãi cỏ hèn

Dưới cỏ nghe người chết rỉ rên
Ôi dân nhợt nhạt xứ đêm đen
Nỗi chi cay đắng khua tan giấc
Môi lạnh bạc ra tiếng nấc rền

Quên đi! Người chết, trái tim tan
Máu nồng động mạch vẫn khô tàn

Làm mồi dòi bọ, âu là phúc
Nhớ buổi sinh thời chút ngủ an

A! Lúc được nằm dưới mộ sâu
Như tù già lão thoát xiềng đeo
Ta mong cảm thấy than ta trước
Nhập đám tro chung, gỡ ách sầu
Người chết ồ ra vẫn ngủ yên
Tiếng kia từ gió chó lan truyền
Tiếng thiên nhiên thở than buồn bã
Tiếng trái tim ta trút hận phiền

Hãy nín! Trời câm, đất dễ khi
Đã không khỏi được, khóc làm chi
Nên như sói chết trong im lặng
Ngoạm chặt lưỡi dao mõm máu phì

Quoằn quại dày vò một chút thôi
Rồi im. Đất mở lấp than người
Mai ngày kín mộ, cỏ quên lãng
Mọc trên hư ảo của muôn đời.

HỒN RƯỢU

Charles Baudelaire

Một chiều hồn rượu hát trong chai
Đây ta gửi cho ngươi, người khốn khó
Từ ngục thuỷ tinh, sáp tô thắm đỏ
Một bài ca đầy ánh sáng, tình than

Ta biết phải bao công trên đồi lửa
Vất vả mồ hôi, cái nắng nấu nung
Để sinh ta mang cho ta hồn nữa
Ta quyết không tác hại, phụ ơn long

Ta xiết bao vui sướng lúc rơi vào
Cổ họng một người cần lao mệt nhọc
Ngôi mộ êm đềm là long ngực nóng
Ta thích hơn hầm lạnh phải vùi sâu
Ngươi nghe chăng điệp khúc chiều chủ nhật
Trong ngực phập phòng hy vọng ríu rang
Tỳ khuỷu bên bàn, vén lên tay áo
Ngươi tôn vinh ta nở ra thơ huyền dịu
Vút tận trời như một đoá kỳ hoa

HOÀ ÂM CỦA BUỔI CHIỀU

Charles Baudelaire

Này là lúc rung lên cành lả lướt
Từng bong hoa toả nhát tựa bình nhang
Không khí quay cuồng mùi hương với tiếng vang
Điệu van xơ buồn và cơn mệt nhừ chóng mặt

Từng bong hoa toả nhát tựa bình nhanh
Vĩ cầm run như con tim đau thắt
Trái tim dịu dàng thù hư ảo mênh mang
Bầu trời đẹp và buồn như hành điện trên đường
Mặt trời chìm trong máu nó vừa đông đặc

Trái tim dịu dàng thù hư ảo mênh mang
Thu lấy mọi ngất ngây từ ánh sang vừa lịm tắc
Mặt trời chìm trong máu nó vừa đông đặc
Kỷ niệm em trong anh như bình bày thánh thể sang loè.

TĨNH TÂM

Charles Baudelaire

Hãy ngoan và bình tĩnh hơn, hỡi em đau khổ
Em đòi buổi chiều nó đương xuống nó đây
Không khí tối tăm bao phủ thành phố này
Đêm an tỉnh cho thành phố này
Đêm an tỉnh cho kẻ này, lo âu cho kẻ khác

Trong khi đám đông hèn hạ là người trần
Dưới ngọn roi của khoái lạc, tên đao phủ vô cùng tàn nhẫn

Trong hội hè đê tiện đi hái niềm hối hận
Em đau khổ đưa tay đây tôi dắt, đi lối này

Xa họ đi. Này em nhìn những năm đã chết
Bận áo cũ, nghiêng mình trên bao lơn của trời
Nhìn từ đáy nước nhô lên, ân hận mỉm cười
Nhìn mặt trời hấp hối thiêm thiếp dưới một nhịp cầu
Và em than mến ôi, hãy nghe, đêm êm đềm bước
Như một khăn liệm dài lê thê ở phương đông

MẮT

Sully Prddhomme

Đẹp những mắt xanh, những mắt huyền
Ngóng trời rạng sang vẻ hồn nhiên
Họ đã yên nghĩ trong long mộ
Mà mặt trời kia vẫn mọc lên

Ban đêm êm dịu hơn ban ngày
Sao cặp mắt nhìn ý đắm say
Saop đến muôn đời còn lấp lánh
Mắt người bong tối phủ lên đầy

Họ chẳng còn nhìn thấy nữa sao
Không không, có phải thế đâu nào
Mắt người vẫn hướng về đâu đó
Về cõi vô hình họ khác khao

Như những ngôi sao lặn mặc dầu
Lìa trần ta lại ở trên cao

Đôi tròng mắt dẫu im lìm ngủ
Nhưng có bao giờ chết hẳng đâu

Đẹp những mắt xanh, những mắt huyền
Ngóng trời rạng sazng1 đến vô biên
Cả khi nằm xuống kề bên mộ
Mắt nhắm nghiền nhưng họ vẫn nìn

GIÓ KHƠI

Stéphane Mallarmé

Xác thịt chán chường, sách xem hết sách
Lánh đi! Lánh đi thôpi, ta thấy những chim say
Bay là trên bọt song dưới chân mây

Quên đi cảnh vườn xưa thoáng hiện trên cặp mắt
Giữ lại chi trái tim ngắm trong biển mặn
Nhớ chi ngọn đèn ánh sang hắt hiu soi
Trang giấy nguyên trinh màu trắng rợn người
Và người vợ trẻ cho con bú sữa

Ta đi, tàu căng buồm, nhổ neo đến miền đất lạ
Nỗi phiền muộn gây nên bởi hy vọng dữ dằn
Coi như vĩnh biệt nào, lần cuối vẫy khăn

Rồi đây cánh buồm đón cơn bảo tố
Có phen một ngọn gió lật tàu nghiên đổ
Không lái không uồm, không đảo ghé an toàn
Nhưng long ơi, lắng tiếng đoàn thuỷ thủ ca vang

XANH

Stéphane Mallarmé

Sự nhạo cợt nhẹ nhàng của trời xanh vĩnh viễn
Đẹp lạnh lùng như hoa, đè nặng lên nhà thơ
Kẻ bất lực nguyền rủa thiên tài của hắn
Suốt dọc vùng khổ đau một sa mạc cằn khô

Trốn chạy, mắt ngắm nghiền, ta cãm ,nghe rất rõ
Niềm ân hận ùa vào niềm trống trãi của ta
Trốn đâu? Đêm tối kinh hoàng nào che ta vứt bỏ
Giầy vụng trên niềm khinh bỉ đáng xót xa

Mù hãy dâng lên! Đem tro của người tung vãi
bằng dãi dài sương mù rách nát giữa trời xanh
Làm chìm nghỉm mặt hồ thu nhợt tái
Và dựng lên khung trần lớn yên bình

Hỡi phiền muộpn ra khỏi đầm quên lãng
Gom nhặt bùn cùng lau sậy xanh xao
Để lấp lại bằng bàn tay không biết nản
Những lổ tròn xanh mà chim khoét hổn hào

Những óng khói buồn hãy không ngừng toả khói
Và theo với ngôi nhà tù tăm tối la đà
Trong vệt đen dài hãi hung
Mặt trời nẫu vàng hấp hối chân trời xa

Trời đã chết ngươi hãy cho ta ôi tghể chất
Quên tội tình cùng lý tưởng gắt gay
Kẻ tử đạo này đến chioa phần rơm rác
Nơi bầy đàn người sung sướng ngủ say

Óc trống rỗng cuối cuing ta chỉ muốn
Như bình phấn nằm trơ ổ dưới chân đường
Không tô lục chuốt hồng nguồn suy tưởng
Đi về nấm mộ tối om trong tiếng ngáp chán chường

Chỉ hoài công. Trời xanh cuối cùng đã thắng
Hát trong lời chuông. Vang dậy giữa hồn ta
Khúcc khải hoàng bạo tang gây khiếp đảm
Đây tiếng đồng nhạc xanh biếc ngân nga

Trong sương khói trong xa xưa cuộn chảy
Như gươm xuyên than hấp hối bẩm sinh
Trốn đâu khỏi cơn nỗi loạn vô ích và tai ác
Ám ảnh hồn ta! Xanh! Xanh! Xanh! Xánh!

MẶT TRỜI LẶN

José Maria de Hérédia

Kim tước ngời, trang sức hoa cương
Thếp vàng đỉnh núi rực tà dương
Xa xa dãy song cồn lấp lánh
Đất tận cùng, biển cả mênh mang

Dưới chân đêm lặng chim im tiếng
Người trở về mái rạ khói vương
Riêng chuông chiều động làn sương đục
Hoà tiếng ồn ào của Đại Dương

Như nỗi lên từ đáy vực sâu
Bãi hoang truông rậm hố khe nào
Cất lên những tiếng xa xa vẳng
Lùa vật chăn về lũ trẻ trâu

Ngập tràng bong tối phủ chân mây
Vầng mặt trời kia đã xế tây
Bầu trời giàu có và u uất
Khép những nan vàng quạt đỏ hây

TRÁI TIM HOANG TÀN

Francois Coppée

Trái tim xưa như đền đài la mã
Bằng cẩm thạch bằng hoa cương hiếm lạ
Đam mê như lũ mang rợ ào ào
Đến xâm lăng, tay búa đuốc giơ cao

Rồi từ đó hoang tàn người bặt tiếng
Cú đậu rắn luồng mảnh đất hoa hương
Đá vân đá hoa bể trăm ngàn miếng
Cây nấng vươn, dần xoá mất con đường

Mãi đơn đọc đứng trước cơn tang phá
Giữa trưa trong nắng, khuya vắng không sao
Cứ trôi qua, ôi những ngày khủng khiếp

Bỗng em về trong một làng sang đẹp
Và kiên gan gây tổ ấm cho tình
Mảnh vụng đền đài tôi dựng lều tranh

KHÚC LÃNG QUÊN

Paul Verlaine

Mưa trong long tôi
Như mưa ngoài phố
Buồn chi lạ rứa
Xâm nhập long tôi

Dìu dặt mưa xa
Nền đất mái nhà
Gieo lòng phiền muộn
Ôi tiếng mưa ca

Vô cớ mưa rơi
Trong long chán nãn
Nào ai phụ phàng?
Vô cớ đeo tang

Quá đổi âu sầu
Nào biết vì đâu
Chẳng yêu chẳng hận
Luống những âu sầu

KHÔNG BAO GIỜ NỮA

Paul Verlaine

Muốn gì ta ôi kỉ niệm mùa thu?
Chim sẻ bay qua bầu trời tái nhợt
Và mặt trời soi tia sang đều đều
Rừng úa vàng nổi dậy làng gió buốt

Mình chúng tôi, chân dõi bước mơ màng
Tóc, ý nghỉ tung bay trong gióp lọng
Bỗng nàng nghoảnh lại tôi với cái nhìn xúc động
Cất tiếng vàng: Ngày nào đẹp nhất của long anh?

Giọng nói êm ngân tươi mát thần tiên
Tôi kín đáo mỉm cười không đáp lại
Nâng bàn tay ngà của nàng, hôn sung báy

Ôi! Thơm ngát làm sao những đoá hoa đầu
Gì vang động bằng tiếng thì thầm dịu ngọt
Tiếng vâng đầu trên môi của người yêu!

TIẾNG CÂY THAN

Jean Richepin

Phần phật trong lò ngọn lửa reo
Cây già than thở giọng đều đều
Ta sinh để uống làng thanh khí
Đất nuôi trời biếc chở che nhiều

Ta lớn dần theo với tháng năm
Vươn cao cao mãi tán che râm
Tháng tư thơm nứt chum hoa ngát
Xây tổ, bầy chim hoát ngọt đằm

Ném khúc ca vào ngọn gió trong
Từng lần mặc áo đẹp tơ nhung
Áo choàng xuân phủ xanh mầm nụ
Áo tía mùa thu, áo trắng đông

Con người biển lận bất nhân sao
Vung búa thẳng tay chem. đổ nhào

Bởi cây vốn cũng là sinh vật
Từng đối với người tốt biết bao

Dù che ngày nắng chim ru đêm
Người nỡ long quên tuổi thiếu niên
Hạ cây già lảo không phòng vệ
Quằn quại trong lò cây rỉ rên

ĐỜI PHÓNG LÃNG

Arthur Rimbaud

Ta đi tay nắm tong núi thẳm
Áo choàng cũng thành lý tưởng
Ta đội trời nàng thơ hỡi bạn trung thành
Ta mơ về những mộng tình diễm lệ ngày xanh

Quần độc nhất hở ra một lỗ
Như bé tí hon, ta rắc thơ giữa lối ra đi
Nơi quán đại hung tinh ta nghỉ trọ
Những vì sao khẻ sột soạt trên kia

Nghe sao ta ngồi bên ven lộ
Đêm tháng chin tốt lành cảm thấy những giọt sương
Trên trán ta khác nào rượu bổ
Ta lựa vần giữa những bong chập chờn huyền ảo
Bật dây chung chiếc giày rách tựa lia
Một chân ta áp ngực trái tim kề

MỘT BUỔI SÁNG

Émile Verhaeren

Từ sang sớm men theo đường quen thuộc
Tôi băng qua đồng ruộng rẽ vườn cây
Chân bước đi trí nhẹ nhàng trong suốt
Ánh sang gió may than thể chứa đầy

Đi mà chẳng biết đi đâu sướng thật
Trong nhực tô ngày hội rộn rang đây
Cần chi mớ luật điều và lý thuyết
Đá sõi ròn vang vụn dưới gót dày

Đi kiêu hãnh khí trời mặt đất
Rộng lớn nhưng cũng rất mực điên cuồng
Và hoà trộn thế giopí cùng vạn vật
Với đời say đời nguyên thuỷ hỗn mang

Bước phiêu du thánh thần kia sang láng
Tôi vùi than trong đám cỏ xanh um

Nơi những cây xoài trút nghiêng tàn óng
Tôi hôn hoa trên vành miệng cháy nồng

Sông dang tay dịu mềm đang chào đón
Tôi nghỉ ngơi rồi ta lại vội chơi
Tôi phó mặc tình cờ đưa dẫn lối
Dọc đường rợp cây, ngắt lá tôi nhai

Dường như mãi đến tận giờ, tôi sống
Chỉ để vùi chon cuộc đời mình
Ôi! Những huyệt sách vỡ đào sâu thẳm
Trán vũ trang gục xuống lúc tàn binh

Cảnh vật hôm qua giờ đây cũng thế
Và vẫn bao nhiêu đôi mắt hằng ngày
Cứ ngắm nhìn trước phút tôi trong thấy
Trái treo cao, đoá hồng toả hương ngây

Tôi nhìn thấy lần đầu cơn gió thắm
Trong biển lá cây lấp loá ngời ngời
Hồn của tôi mang tình người không cóp tuổi
Đều trẻ trung mới mẻ dưới mặt trời

Tôi yêu mắt yêu tay yêu than thể
Yêu tóc vàng nâu rậm rạp bềnh bong
Tô muốpn uống không gian vào đôi phổi
Để bơm cho sức lực được căn phòng

Ôi! Buổi dạo rừng đồng bằng hố rảnh
Khóc lóc hát ca, gào thét thoả thuê
Tiêu phí cuộc đời trong cơn cuồn loạn
Say mềm như kẻ cảm giác dại tê!

ĐOẢN THI

Jean Moréas

Chiều mưa, lá báo tin gì
Một điều bí mật thầm thì nhắc ta
Mặt ta lá khẽ lướt qua
Mang niềm rung rẩy thiết tha dịu dàng

Thu làm cho lá úa vàng
Rơi gì giọt nước phủ phàng nặng gieo
Rơi trên vầng trán nhăn nheo
Tháng ngày ghánh nặng vai teo lưng còng

Lá buồn gió thổi bay tung
Giành cho vườn cũ trập trùng bong đen
Giục hồn mộng tưởng u huyền
Mở ra cánh cửa cơ duyên số phần

Kẻ ngu mới bảo cõi trần
Là nơi ta đến quây quần tiệc vui
Kẻ hèn mới bảo cuộc đời
Là chuỗi bất hạnh kéo dài không ngưng

Cười như xuân động cây rừng
Khóc như gió bấc, song lừng bên khơi
Ngọt cay nếm đủ mọi mùi
Thốt lên đã quá nhiều rồi bong mơ

Thu sang lại rụng lá khô
Phủ trên mặt hồ cạnh cối say hư
Gió lùa hốc cửa há ta
Gió khoảng trống cối xưa quay vòng

Mong về ngắm mốc đá trồng
Giáp bức tường dệt thắm hồng dây leo
Nhìn lâu nước lạnh biuồn teo
Xoá hình ta nhạt mờ theo trời tàn

BI CA

Albert Samain

Khi đêm trúc nỗi buồn trên bầu trời
Và khuôn êm đềm của em trên ban cong, nhợt nhạt
Dấu hiệu chủ yếu ở ngoài thời gian làm nỗi bật
Sự tôn thờ của anh được diễn đạt sâu xa

Đó là giờ của ý nghĩ thắp sang những cây đèn
Thành phố lần lần mọi tiêng ầm ì
Vắng vẻ thụt lùi vào trong làng song a xăm
Và mang cho cái dịu dàng những bảnm khắc hình
bóng cũ

Nghiêm trang, chúng ta im lặng, một chữ thỉnh
thoãng buộc ra
Chiếc cầu bấp bên mà hồn với hồn thông cảm
Trời mất màu sắc, đó là sự quyến rũ xiết bao duyên dáng
Thời gian dường như chạy trốn giữa những ngón tay ta

Anh ở lại những phút giờ và những tháng năm
Không bao giờ làm khô cạn cái dịu dàng cảm nhận

Đầu và mái tóc em rên vai anh đè nặng
Giống như chết giữ những luồng ánh sáng phai màu

Kia cái hồ ngủ trong những giờ họp mặt
Dừng lại bên bờ giếng, nghỉ cạnh khóm hồng tươi
Và bằng sợi chỉ vàng rang buộc chúng ta cùng mọi vật
Giữ cái vĩ vô hình rung vang cơn rung rẩy kéo dài

Ôi! Coi chừng vào một lúc nào đó được bầu trời tất cả
Để kỉ niệm của anh giống như một làn hương khô
Khi chúng ta cuối cùng mệt vì bước đi nhiều quá
Trên đường chiều cô đơn để an ủi long ta

Đây những khu vườn của những đêm nở hoa
Trở nên những âm thanh sắc màu đường nét
Những tia sang cuối cúng hấp hối trên
chiếc nhẫn của em
Em có nghe chăng một vài vật vừa mới chết

Hãy đặt lên trán anh bàn tay em mát tựa nước ròng
Đặt lên mắt anh bàn tay em như hoa, hiền dịu

Và khi hồn anh nhìn thấy bí mật của bông
hoa huyền dịu
Giống như bong huệ trung thành và nhợt nhạt
trên thắt lưng em

Đó là tình thương đặt ngón tay lên ta đó
Và cả trái đất cất lên những tiếng thở dài
Giống như long anh say sưa khi kể lại
Mắt em buồn, dịu làm sao khi hướng lên trời.

NHỮNG CHỦ NHẬT

Jules Laforgue

Ôi! Chiếc dương cầm, chiếc dương cầm cưng
Không bao giờ không bao giờ ngừng
Ôi! Chiếc dương cầm rỉ rền trên cao
Và bốc hơi âm âm trên đầu

Đó là tai họa điệu polka
Và tình ca cho người gác cổng
Những bài tập tinh tế
Và lờ nguyện cầu của một nữ đồng trinh

Chạy trốn? nhưng đi đâu vơýi mùa xuân nay
Bên ngoài , chủ nhạt biết làm chi đây
Và biết làm chi cả bên trong nữa
Ôi! biết làm chi trên trái đất này!...

Bởi cô gái trẻ đánh dương cầm
Tôi biết cô không có cái tâm
Bởi không phổ nỗi niềm sầu xứ
Lên mặt bằng của những thang âm

Bó hoa tàn nhẩn của những kỉ niệm
Truyền thuyết điên rồ đả hết duyên
Thôi đủ rồi, cô hảy chờ xem
Và hồn tôi đã ra đi từ xóm

Quả thế, một chủ nhật dưới trời xám
Và tôi chút can đảm cũng không
Vì ít nhất đàn ống Barbaries
Cũng làm tôi xúc động tận đáy long

BUỔI CHIỀU CỦA CỪU CÁI

Saint Pol Roux

Vệt máu lặng ở chân trời này

Giọt sữa điểm ở chân tời kia

Con người giản dị tung tẩy với ống sáo và sự thận trọng dưới hình thức một con chó đen, mục đồng xuống sườn đồi

Tiếp theo là những con cừu cái: Vườn nho lưu động

Đàn cừu thuần khiết làm sao! Trong suốt mùa hè

Này nó như tuyết rắc xuống đồng bằng non trẻ

Thực đơn quý giá của cuộc đời là, ở trên cao ăn trong chậu và lại xuống đầy

Những dục vọng của tôi cũng vậy, được kích thích bởi song sáo của hy vọng và con chó của niềm tin, sang nay lên sườn đồi của thần bí và chạy trốn lên cao hơn những con cừu cái của than tôi, những con cừu cái của tâm hồn tôi

Nhưng, ở giữa những cánh đồng cây huệ dạ hương, ngôi sao toả mùi thơm bung cháy những chiếc răng

Háu ăn, nó muốn mở móc cài chiếc áo lót màu mỡ

Đó là tại sao đàn cừu tinh thần của tôi, trong giờ cầu kinh Đức Bà, trở về bản than tôi, những sườn thất vọng.

Những con cừu cái ở giữa bầy đàn Và con người giản dị ngủ giữa ống sáo và con chó đen.

VÔ ĐỀ

Maurice Maeterlinck

Và một mai nếu chàng trở lại
Có lời gì nòi với chàng đây?
Bảo rằng có kẻ đêm ngày
Đợi chờ chàng đến phút giây hơi tàn

Và nhìn em nếu chàng chẳng nhớ
Mà vẫn còn hỏi nữa thì sao?
Hãy như em gái ngọt ngào
Chuyện cùng chàng, chắc chàng đau khổ nhiều

Và nếu chàng hỏi điều muốn rõ
Chị ở đâu, sao ngỏ cùng chàng?
Đưa dùm chị chiếc nhẫn vàng
Cho chàng rồi cứ khẻ khàng lặng thinh

Và nếu chàng cố tình hỏi gặng
Tại sao phòng vắng lặng không ai?
Chỉ ngọn đèn tắt lịm rồi
Cánh cửa mở gió than dài đêm đêm

Và nếu chàng hỏi them câu chót
Chị ra sao trong phút lìa đời
Bảo rằng chị đã mỉm cười
Bởi sợ chàng sẽ sụt sùi khóc thương

ĐOẢN THI

Henri de Régnier

Chỉ một ống sậy con cũng đủ
Để ta làm ngọn cỏ rung rinh
Và cánh đồng xanh
Và nhành liễu rủ
Lại cả dòng suối ngân nga nữa
Chĩ một ống sậy on cũng đủ
Để ta làm rừng lên tiếng vang ca

Những kẻ đi qua từng nghe tiếng đó
Trong đáy hiểu, trong tâm tư họ
Trong im lặng và trong cơn gió
Mờ hay rõ
Gần hay xa
Trong tâm tư những kẻ đi xa
Lúc lắng nghe từ đáy long của họ
Hiện đang nghe và còn nghe thâtý nó
Mãi mãi vang ca

Ta chỉ cần
Ống sậy này tay ta hái ở
Suối nước mà tình yêu
Đến lsoi, bữa nọ
Gương mặt nghiêm trang
Khóc hoài nức nở
Đủ để làm thổn thức kẻ đi qua
Làm cỏ rung nước đổ lệ chan hoà
Vá ta nhờ ống sậy đưa hơi thở
Đã làm cả rừng lên tiếng vang ca

NGHỊCH ĐIỆU

Paul-Jean Toulet

Đời là hình hư ảo
Như cái bong trên tường
Vệt ngoằn ngèo bí hiểm
Em vạch trên bước đường

Say anh như tiếng cười
Giống tiếng gươm đao dội
Giọt lệ em giả dối
Lại chiếu soi ánh trời

Chết đâu là bong ảo
Ban đêm em hãy hung
Đừng nghe tiếng tim đập
Nỗi phiền của người dưng

VỚI CHIẾC DÙ CỦA EM

Francis Jammes

Với chiếc dù xanh và đàn cừu bẩn thỉu của em
Với quần áo sặc mùi phó mát
Em tiến về phía trời xanh trên đồi mát
Chống chiếc gậy gỗ sớm
Em theo sao con chó long cứng với con lừa
Bầu nước xạm màu mang trên lưng hóc hác
Em đi ngang các thợ rèn trong làng mạc
Rồi trở về ngọn núi ngát mùi hương
Nơi đàn cừu ngặm ỏ trong như bụi cây vắng
ngang đường
Ở đấy hơi sương lả lướt che đỉnh núi
Ở đấy lượn bay những con diều hâu cổ long
trơ trịu
Và những đám khói đỏ bóc lên trong đêm tối
sương mù
Ở đấy em nhìn trong tỉnh lặng âm u
Phảng phất giữa bao la tinh thần thượng đế.

THU CA

Paul Claudel

Mùa thu chói loà ánh sang
Ta ra đi từ buổi mai
Mùa thu huy hoàng tráng lệ
Ngân vang xa thẳm bầu trời

Buổi mai là cả ngày hôm ấy
Cả ngày là chất bạc ròng
Không khí bằng vàng tới lúc
Dionée ló sừng trên không

Cả ngày là chất bạc tinh khiết
Và rừng tựa thiên sứ lớn bằng vàng
Tựa thiên sứ vàng đỏ có cây như nến sáng
Cháy bừng lửa trên lửa vàng trên vàng

Ôi mùi rừng ruỗng mục, nực mũi
Ôi mùi khói, nực mũi, và máu tươi hoà cùng
cái chết

Ôi bát ngát vàng hanh nghiêng xuống bông hồng
Của ngày tươi sang nở hoa
Ôi màu cây quế trúc

Và nín im, và vang lên, và nghẹn ngào, và lại trỗi
Ta nghe trong long sâu thẳm rừng tàn
Và lại trỗi, và khan khan, và kéo dài, them rầu rỉ
Tù và gọi vô tận mênh mang

Tiếng rầu rĩ của tù và khôn ngui dịu
Vì thời gian đã qua luôn
Qua rồi vì một hôm nay tuyệt dịu
Bởi vật đó đã không còn

Vật đó chỉ hiện một lần, trời hỡi
Một lần ấy rồi thôi
Vì ánh vàng này đó
Vì tất cả ánh vàng khó vãn hồi

Vì buổi chiều này đó
Vì buổi đêm này đó
Vì mặt trăng và chòm Đại Hùng Tinh nọ.

NHỮNG BƯỚC CHÂN

Paul Valéry

Trong im lặng hồn anh
Bước thiêng em khẽ đặt
Hướng tới giường rình chờ
Thầm thĩ và lạnh ngắt

Thân bong tuyết bóng tiên
Bước êm em giữ lại
Bao ủa báo trời ban
Từ chân trần mang tới

Đường mơi em cong dướn
Sửa soạn chiếc hôn thơ
Nuôi và làm dịu lại
Kẻ ngụ giữa tâm tư

Đừng vội gì âu yếm
Dịu dàng giữa có không
Vì anh sống để đợi
Bước em gieo trong lòng

ĐIỆU NHẢY VÒNG TRÒN

Paul Fort

Nếu tất cả các cô gái trên thế giới nắm tay nhau
Lại thì các cô có thể bao vòng biển cả

Nếu tất cả các chàng trai trên thế giới muốn làm
Thuỷ thủ thì với thuyền, họ sẽ xếp thành một
Chiếc cầu đẹp trên song nước

Vậy người ta có thể bao vòng thế giới, nếu tất cả
những người trên thế giới sẵn lòng bắt tay nhau.

TRÁI TIM ĐÃ BAO LẦN ĐẬP RỘN

Charles Péguy

Trái tim ước mơ
Trái tim máu thịt
Trái tim bất tuyệt
Trái tim vĩnh hằng

Tim hằng đập bởi
Hy vọng, tình yêu
Có chăng tìm thấy
Bình yên buổi chiều

Tim bị nhào nặn
Như bánh ngày thường
Dxập bầm bốc dậy
Men nồng yêu thương

Tim hằng đập bởi
Tình yêu hận thù

Tim sẽ không đập
Vì điều đớn đau

Tim chở hối tiếc
Ngắn gọn, nhói sâu
Như ghánh quá nặng
Chồng lên con tàu

Tim tàu mở máy
Hàng chất đầy khoang
Bỗng tàu tê liệt
Cột buồm gãy tan…

DẤU ẤN

Anna de Noailles

Tôi dựa vững vàng vào cuộc đời
Ôm ghì cứng, chặt nó không ngơi
Trước ngày êm dịu tôi say đắm
Hun nóng vòng ôm siết của tôi

Biển giàu trên thế giới phơi bày
Rõi nước lang thang khắp đó đây
Nỗi đau mùi vị hăng và mặn
Như chiếc tàu xuyên giữa tháng ngày

Tôi dừng trên những nếp đồi già
Mắt nóng tôi nhìn thấy nở hoa
Và tiếng ve sôi trên nhánh lá
Ấy lời dục vọng cất lên mà

Trên cánh đồng xanh mơn mởn xuân
Hố tên bãi cỏ đón mưa nhuần
Phập phòng cảm giác bay trên cánh
Bong của bàn tay ghé xuống gần

Thiên nhiên, lảnh địa của niềm vui
Thở giữa làng hơi tôi vô hồi
Trên nỗi buồn người ta để lại
Khuôn hình duy nhất trái tim tôi.

CẦU MIRABEAU

Guillaume Apollinaire

Dưới cầu Mirabeau, Sông Seine chảy qua
Và những mối tình ta
Có cần tôi phải nhớ
Niềm vui bao giờ chẳng đến sau nỗi xót xa

Đêm đến, giờ điểm
Ngày đi tôi trụ lại

Tay trong tay cứ để mặt nhìn mặt
Trong khi dưới
Cầu của tay đôi ta trôi qua
Những cái nhìn vĩnh cữu dòng nước quá mệt mỏi
Đêm đến giờ điểm
Ngày đi tôi trụ lại

MẶT TRỜI NÓI THÌ THẦM

Jules Supervielle

Mặt trời nói thì thầm
Khuyến khích ngàn bong tuyết
Yên chết đừng thở than
Như đám mây tan tác

Từ lâu tiếng nói khác
Bảo và khuyến khích tôi
Cả trong ngày rét cóng
Phải chăng là sức nóng
Đã làm trái đất quay

Vẫn một tấm long này
Luôn làm tôi tin tưởng
Trong suốt cả bốn mùa
Bên tai tôi nghiêng xuống
Và thì thầm tên tôi?

THƠ ẨN Ý

Fancis Carco

Mưa rơi gió tạt mau
Trên mái nhà tí tách
Xưa bên em sát cánh
Để giấu niềm khổ đau

Vườn tối cành cây trơ
Thao thức ngọ đèn mờ
Em thở dài mãng nguyện
Cảnh cũ tìm đâu giờ

Anh vẫn còn nghe mưa
Tiếng mưa đào khác xưa…

BÀI HÁT

Saint-John Perse

Ngựa tôi dừng dưới cây đầy chim gáy, tôi huýt một tiếng sáo trong như lời dòng song hứa hẹn với đôi bờ (lá tươi buổi sang là hình ảnh của vinh quang)…

Chẳng phải là một người đàn ông không thể buồn nhưng dậy trước rạng đông và thận trọng đứng dưới một góc cây già đu đưa, tựa cằm vào ngôi sao cuối cùng tôi nhìn thấy ở dưới đáy trời rỗng không có nhiều sự vật tinh khiết đang hướng về khoái lạc…

Ngựa tôi dừng dưới một gốc cây đầy tiếng chim gù tôi huýt một tiếng sáo trong hơn nữa…Và cầu yên linh hồn những ai sắp chết và không nhìn thấy buổi sáng hôm nay. Nhưng người ta đã có tin về nhà thơ anh em với tôi. Chàng đã viết một cái gì thật dịu dàng, và một vài người đã hiểu.

TA CÓ LÝ DO ĐỂ CA NGỢI

Saint-John Perse

…Ối ta có lý do để ca ngợi

Trán ta dưới những bàn tay vàng vọt

Trán ta, ngươi nhớ chăng những dòng mồ hôi chảy trong đêm tối

Giữa canh khuya thoảng trong đêm sốt và một mùi vị nước mưa

Và những đoá hoa bình minh xanh khiêu vũ trên diễn trường của buổi sang

Và những giờ giữa trưa vang âm hơn tiếng mũi bay, và những mũi tên do biển nhiều màu bắn đi

Ôi! Ta có lý do để ca ngợi

Nơi bến tàu có những con tàu cao chở đầy nhạc

Có những dải đất nhô cao trong biển mọc đầy cây vang những trái cây gỗ đã vỡ tung… nhưng ai đã làm gì những con tàu cao chở đầy nhạc đậu mãi ở bến tàu?

Thắng lợi…! Tức thì

Biển cả tin và ám ảnh bởi những cuộc lãng du vô hình xếp tầng như một vòm trời bên trên các khu vườn đầy những quả vàng, những làng hương thanh nhã hơn, bốc lên những đỉnh cao ngất nguy nga

Lan toả làng hơi của một thời đại khác và do cái mánh khoé duy nhất của cây quế trong vườn của cha tôi ôi lừa mị!

Bao lớp vảy và áo giáp huy hoàng của mộtr thế giới đảo lộn đã hôn mê

(Ôi! Ta có lý do để ca ngợi! Ôi! chuyện bịa nhân hậu, ôi chiếc bàn dồi dào!)

TA HƠI ĐÂU MÀ BUỒN

Blaise Cendrars

Ta hơi đâu mà buồn
Vì buồn dễ quá
Ngu quá
Tiện quá
Ai chẳng thỉnh thoảng buồn
Thiên hạ đều buồn cả
Ta hơi đâu mà buồn

THIẾU PHỤ

Jean Cocteau

Anh muốn tôi phải làm sao
Làm sao nó thành như thế
Thiếu phụ đang đứng nhìn nghiêng
Mà lại thấy bề mặt nàng

Làm sao nó thành như thế
Một mắt ở bề mặt nàng
Lại hai mắt ở chiều nghiêng
Anh muốn tôi phải làm sao

Anh muốn tôi phải làm sao
Làm sao nó thành như thế
Bề mặt nàng là tấm gương
Phản chiếu chiều nghiêng của nàng.

TRÊN ĐẦU BÀN CHÂN

Pierre Reverdy

Không còn lại gì hết
Giữa mười ngón tay tôi
Một cái bong đã xoá nó
Ở trung tâm
Một tiếng bước chân
Cần phải nén tiếng nói khi lên cao quá
Những ai rên rỉ và không chết
Những ai đi quá nhanh
Chính anh đã hãm lại cái đà tuyệt đẹp
Hy vọng và sự kêu ngạo của tôi bay theo gió
Những chiếc lá rụng
Trong khi những con chim đếm
Những giọt nước
Những ngọn đèn tắc
Đằng sau màng cửa
Đừng nên đi quá nhanh
Sợ làm rạn vỡ tất cả khi gây nên tiếng động mạnh

CÁI CHỤP ĐÈN

Paul Géraldy

Em hỏi anh rồi sao anh chẳng nói
Bởi đây là giờ quang tọng lớn lao
Giờ của nụ cười và khoé mắt
Chiều xuống chiều nay anh yêu em không
biết ngần nào

Sát lại gần anh. Anh cần vuốt ve âu yếm
Nếu em biết những gì dâng trong anh chiều nay
Tham vọng kiêu kì khát thèm dịu dàng và nhân hậu
Nhưng em không hiểu nổi đâu…không nói nữa
là hay!...
Kéo thấp chụp đèn một chút, được không?
Tiện trong bong tối hai trái tim trò chuyện
Để đôi ta nhìn rõ mắt nhau hơn
Khi mọi vật chỉ lờ lờ thoáng hiện

Chiều nay, giờ yêu em anh không nói lời tình tự
Hãy sát gần ngực chạm ngực anh đây

Anh muốn đến lần anh được nâng niu chìu chuộng
Kéo hụp đèn thấp thấp chút nữÿa càng hay

Nào. Đừng nói gì, hãy ngoan một tí
Cũng đừng nhúch nhích. thế tốt lắm rồi
Trên mặt anh lướt đôi tay em ấm
Gì nữa? Ai đấy đừng quấy phá chúng tôi

A! họ mang cà phế đến đấy mà?
- Được rồi để đấy hãy đi ra
Lẹ lẹ lên thôi!... Đóng giùm cửa nhé!
Chuyện anh nói với em đến đâu rồi nhỉ

Giờ cũng uống cà phê…Em thuận hứ?
Phải rồi em thích thật nóng cơ
Muốn anh phục vụ không? chờ một chút để anh pha
Hôm nay hơi đậm! thêm đường không? một
miếng nhé?

Đủ chưa? muốn anh nếm thử không?

Này! Cưng cầm lấy tách của cưng
Nhưng, tối quá ai mà trong thấy được
Nâng chụp đèn lên một chút đi cưng

TRÒ TẠO DỰNG

Paul Éluard

Người chạy tháo than, ngựa quy rồi
Cửa không mở được, bó tay thôi
Chim câm bặt tiếng, đành chon cất
Sự lặng im làm chim chết tươi

Một con bướm lượn đậu cành rung
Kiên nhẫn đợi chờ tới tiết đông
Lòng bướm nặng nề cành trĩu xuống
Cuộn vào như một chú sâu cong

Tại sao khóc bông hoa héo quắt
Và tại sao khóc tử đinh hương
Tại sao khóc bông hồng hổ phách
Tại sao khóc cái ý đê mê
Tại sau tìm bông hoa lẫn khuất
Nếu công không được đáp đền chi
Tại thế này thế nọ thế kia

DOMINIQUE ĐÂY RỒI

Paul Éluard

…Em đã đến khi ta quá buồn ta nói được
Đúng là từ em mà ta nói được cuộpc đời
Cô bé ta yêu em như một chàng trai
Chỉ có thể yêu được thời thơ nhỏ

Với sức mạnh một quá khứ trong trắng xa xăm
Với lửa của một bài ca không sai một nốt
Ngọc nguyên vẹn và dòng máu đang lẫn hút
Trong cuốn họng làng môi

Em đã muốn lòng ham sống có than hình
Nó đào vào đêm sâu, nó vuốt ve bóng tối
Để làm tan chất bùn và giá lạnh
Như một con mắt sáng long lanh

Cỏ tơ níu cánh bay chim én
Mùa thu trĩu nặng trong cái túi bong đêm
Em đã đến đôi bờ giải phóng dòng sông
Để đưa nó ra tận biển

Em đã tới cao hơn tận cùng nỗi buồn của anh
Mà cái cây đã tách khỏi khu rừng không sinh khí
Và tiếng kêu của nỗi buồn bã hoài ghi tan biến
Trước ánh sang tình yêu của chúng ta

Vinh quang bong tối và nhường bước cho mặt trời
Sức nặng giảm đi và ghánh nặng tươi cười
Vinh quang con đường hầm đã thành đỉnh ngất
Khốn cùng bị xoá tan rồi

Chỗ quen thuộc nơi mà anh đã hoá thành đần độn
Hành lang không tín hiệu báo ngõ cụt và cơn mệt
Đã b ừng lên trong ánh lửa rộn tiếng vỗ tay
Vĩnh cửu đã trải bày.

ELSA NGỒI TRƯỚC GƯƠNG

Loui Aragon

Đó là cảnh đẹp giữa bi kịch của mchúng ta
Suốt một ngày ngồi trước gương soi
Nàng chảy máy tóc vàng tôi ngỡ thấy
Bàn tay kiên nhẫn dập tắt dần đám cháy
Đó là cảnh đẹp giữa bi kịch của chúng ta

Suốt một ngày ngồi trước gương soi
Nàng chảy mái tóc vàng và tôi nói
Đó là cảnh đẹp giữa bi kịch của chúng ta
Dường như nàng đang lơ đãng chơi đàn nhạc
Suốt một ngày ngồi trước gương soi

Nàng chảy mái tóc vàng và tôi nói
Nàng thích dày vò kí ức mình đau nhói
Suốt một ngày ngồi trước gương soi
Muốn làm sống lại những hoa của đám cháy,
không ngơi

Không chịu nói những lời người khác nói

Nàng thích giày vò kí ức mình đau nhói
Đó là cảnh đẹp giữa bi kịch của chúng ta
Thế giới cũng giống chiếc gương này tệ hại
Ngọn lửa lập loè bị lượt chẻ đôi
Lửa này soi miền ẩn khuất trong ký ức tôi

Đó là cảnh đẹp giữa bi kịch của chúng ta
Như thứ năm đứng ngồi trong tuần lễ

Suốt một ngày ngồi trong ký ức
Nàng nhìn xa trong long gương thấy hiện dần ra
Cái chết của từng tên gây bi kịch của chúng ta
Và ai là người ưu tú nhất trong thế giới này tệ hại

Tôi không nói tên họ chắc anh cũng đã hay
Và kửa trong những chiều dài hàm nghĩa gì đây

Và tóc vàng khi đến ngồi ở đấy
Lặng lẽ một hồi quang đám cháy

HẬU QUẢ

Jean Cassou

Cử chỉ anh vừa rồi
Khiến người nơi cuối đất
Tim tan nát tơi bời

Thư anh vừa mới viết
Gửi ai? Khơi cho ai
Dòng lệ sầu thê tuyệt

Lời nói anh vừa buông
Bay vào đêm bí ẩn
Gieo ác mộng kinh hoàng

Một ý nghĩ vẩn vơ
Đến đâu đó tình cờ
Một tâm hồn phải chết

QUE DIÊM

Francis Ponge

Lửa tạo than thể cho que diêm
Một than thể sống với một cử chỉ riêng
Niềm phấn khởi tiểu sử ngắn ngủi
Hơi bốc lên bung cháy
Mang cho nó đôi cánh và bộ áo: Một toàn thân
một hình thái linh động
xúc động

Thật thần ốc
Chỉ đầu là bốc cháy khi chạm phải sự thật
khắc nghiệt
Và nghe như tiếng sung hiệu chỉ huy
ngọn lửa
vừa mới bén
Lao thẳng, nhanh và buồm nghiêng như một
chiếc tàu buồm
chạy suốt tới cuối que gỗ
- Cực làm sao khi quay mũi

rốt cuộc chỉ còn
đen xì như áo cha xứ

BẢNG CHỮ CÁI

Henri michaux

Trong khi ớn lạnh lúc lâm chung, tôi nhìn sâu mọi vật như nhìn lần cuối cùng

Chạm phải cái nhìn lạnh giá đầy chết choc này những cái gì không phải là biến thể biến mất

Dù vậy tôi quất roi chúng, muốn giữ lại trong chúng một vài cái gì mà ngay cả thần chết cũng không buôn thả.

Chúng yếu đi và tìm cách thu gọn vào trong một loại bảng chữ cái, nhưng một bảng chữ cái dung cho thế giới khác, trong một thế giới không cần gì cả

Bằng cái đó ta bớt hãy hung vì người ta không dành giật được hoàn toàn trọn vẹn ở vũ trụ mà tôi đã sống

Cứng rắn hơn bởi sự chiếm lĩnh này, tôi chiêm ngưỡng nó, bất khả chiến thắng, khi máu và sự mãng nguyện của tôi trở lại trong những tiểu động mạch và tĩnh mạch, chầm chậm tôi trèo lên cái sườn mở ra của cuộc đời

TRONG ĐÊM

Henri michaux

Trong đêm
Trong đêm
Tôi đồng nhất với đêm
Với đêm không biên giới
Với đêm

Đêm em, đêm xinh, đêm cưng

Đêm
Đêm khai sinh
Làm tôi trọn đầy bằng tiếng tôi kêu
Chiếm lỉnh tôi
Bằng lọn tóc dựng ngược của tôi
Ngươi gợn sóng gợn sóng
Gợn sóng chung quanh
Và toả khói, dày đặc quá
Và gầm rống
Ngươi là đêm

Đêm nằm đó. Đêm không nguôi ngoai
Và tiếng kèn hiệu của nó
Bãi bờ trên cao, bãi bờ khắp nơi
Bãi bờ thấm hút, sức nặng của nó là vua và
tất cả oằn xuống dưới nó

Dưới nó, dưới mảnh hơn một sợi chỉ
Dưới đêm
Đêm.

TRANG TẬP VIẾT

Jacques Prévert

Hai với hai là bốn
Bốn với bốn là tám
Tám với tám là mười sáu
Đọc lại đi! Thầy giáo bảo
Hai với hai là bốn
Bốn với bốn là tám
Tám với tám là mười sáu
Nhưng kìa con chim thất huyền
Bay ngang trên trời
Thằng bé gọi nó
Cứu tao với
Chơi với tao
Chim hỡi! Thế rồi con chim bay xuống
Và chơi với thằng bé
Hai với hai là bốn
Đọc lại đi thầy giáop bảo
Và thằng bé chơi
Con chim chơi với nó

Bốn với bốn là tám
Tám với tám là mười sáu
Và mười sáu với mười sáu là bao nhiêu
Chả là gì cả mười sáu với mười sáu
Và nhất là chẳng phải băm hai
Dẫu sao đi nữa
Và chúng bỏ đi
Và thằng bé giấu con chim
Trong tủ nó
Và cả bọn trẻ
Nghe nó ca
Nghe tiếng nhạc
Và tám với tám cũng lại bỏ đi
Và bốn với bốn và hai với hai
Cũng lần lượt chuồn theo
Và một với một cũng chẳng phải là một
chẳng phải là hai

Một với một rủ nhau đi nốt
Và chim thất huyền chơi nhạc

Và thằng bé hát ca
Và ông thầy la hét
Khio nào chúng mày mới thôi đùa giỡn!
Nhưng tất cả những trẻ khác
Đều nghe nhạc
Và cả tường lớp học
Yên lặng sụp đỗ
Và các cửa kính trở lại thành cát
mực trở lại thành nước
bàn trở lại thành cây
phấn tyrở lại thành vách đá vôi
quản bút trở lại thành chim

KẺ PHỤ TÌNH

Jacques Prévert

Anh có cây đèn
Mà em là ánh sang
Tim đèn ai đã bán

BÊN CẦU

Pierre- René Favre

Bên cầu em nhghiêng mình
Chiều nay anh quăng lưới
Vớt trong nước bong hình

CHÚ BÉ LẠC QUAN

Jean Tardieu

Ngay từ sớm tôi đã nhìn
Nhìn ra cửa sổ
Thấy lũ trẻ đi qua
Một giờ sau là những người trai tráng
Giờ sau nữa, run rẫy những ông già

Quái! Sao họ chóng già thế nhỉ
Mà mình mỗi lúc một trẻ ra.

CÁI CƯA

Eugène Guillevic

Cưa bập vào gỗ
Gỗ tách hai chiều
Vậy mà
Cưa lại kêu

NHỮNG BỨC TƯỜNG

Eugène Guillevic

Nhìn trong long tường
Ta đâu có thể

Dù đem đập bể
Mặt ngoài vẫn thương

Trong ta trong tường
Giống sao giống quá

Dẫu sao được nhìn
Ta cũng yên dạ

GỬI A…

René char

Em tình anh trải bao năm tháng
Là nỗi đau choáng váng đợi chờ
Không gì lạnh lẽo già nua
Cả trong xa lạ hững hờ, cũng không
Khi anh lẫn tránh mịt mùng
Cũng như khi trở về cùng bên em

Vận may dày đặc chất nem
Như phòng đóng kín im lìm nhốt ta
Đó là dãy núi nguy nga
Nỗi huy hoàng ép dồn ta nặng nề.
Vâng may! Vùi dập trăm bề
Người nào chẳng giấu người kia tơ hào
Đem niềm bí ẩn gởi trao
Mà bí mật chẳng khi nào vãi rơi
Nỗi đau đến tự bên ngoài
Cuối cùng tìm được tách rời phân ly
Thịt da hợp nhát dịu kỳ

Cuối cùng tìm được đường đi nắng ngời
Giữa vùng mây đen tuyệt vời
Rách tan hay lại bời bời hiện ra
Vâng may! Anh thấy vậy mà!
Em đã dựng đỉnh cao và cheo leo
Cho hy vọng anh cố trèo
Dù ngày mai sẽ biến vèo mất tâm.

NÓI VỚI LÚC TINH MƠ

Philippe Jaccottet

Đêm chẳng phải như người ta tưởng, là mặt
trái của lửa
Sự phủ định ánh sang sự sụp đổ của ngày
Mà là bí quyết giúp ta mở mắt ra để thâtý
Cái còn lại mà khi sang tỏ chẳng phơi bày
Khi người giúp việc nhiệt tình của sự nhìn
vắng xa
dưới tán lá của bong tối lại hiển hiện ra
nơi cư ngụ của bong vi ô lét
nơi trú ẩn cuối cùng của người già đời không
tổ quốc
Như dầu ngủ yên trong đèn bỗng nhiên bừng thức le lói lên và thở dưới trăng say
Được mang đến bằng đường chim bay
Em bừng cháy và thì thầm (nhưng nói sao cho được)
nếu điều thì thầm so với tiếng quá ư trong trẻo
Em là ánh lửa sainh trên dòng song lạnh lẽo
Là chim én vút lên từ cánh đồng

Anh thấy ở em: Sự mở ra và làm chói chang vẻ
đẹp trên mặt đất
Em Tinh mơ, anh nói cùng em, liệu rồi đây tất cả
Có sẽ thành những lời bay biến trong không
Ánh sang du cư. Cái ta đang ôm giữ trong lòng
sẽ tuột khỏi vòng tay rồi biến mất
Trong tiếng cầu xin lần chót
Hãy mọc lên và toả rực, hỡi hừng đông.